

ARBEJDER BLADET

2. årg. nr. 3

marts 1971

KAPITALENS AGENTER I ARBEJDERBEVÆGELSEN

Ved overenskomstafstemningen så vi et kraftigt fald i stemmeprocenten. LO's top drømmer ikke om at udlægge det som andet end et tegn på den yderste tilfredshed. Men det kan også skyldes andre ting. De nye afstemningsregler gør det næsten til spild af tid at møde op og stemme nej. Med en afstemningsprocent på 45 skal næsten alle stemme nej for at nå op på de 35 % nej-stemmer, som skal til for at forkaste forslaget. Mange ser heller ikke noget formål med en strejke med LO-pamperne i ledelsen.

Efter offentliggørelsen af over-

enskomstresultatet slap regeringen, arbejdsgiverne og LO-toppen de fleste af deres hævninger fra sig: De glædede sig i fællesskab uforbeholdent over sikringen af arbejdsfreden og kapitalisternes profitter. Baunsgård snakkede om nye prislove og advarede stærkt mod lønglidninger i overenskomstperioden.

Da VKR i efteråret 1970 fremlagde sin "økonomiske plan", henstillede den til arbejdsmarkedets parter om at holde igen ved overenskomsten. Mere konkret betød det, at regeringen gjorde klart, at der ved overenskomsten ikke kunne bli-

HVORDAN SKAL EN FAGOPPOSITION ARBEJDE ?

Se side 6

INDHOLD BL. A.:

Indokina	s. 9
Hvad må der gøres?	s. 14
Kamp for ligeløn	s. 18
Enver Hoxha	
Kvindens frig	
Polen	

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123693

ve tale om generelle lønforhøjelser, som arbejderklassen har krav på med baggrund i produktionsstigningen, de stigende priser og skatter. Den "indkomstpolitiske ramme" skulle holdes. Både LO og Arbejdsgiverforeningen accepterede dette på et tidligt tidspunkt.

LO-ledelsen var dog på det rene med, at selv om regeringen havde antydnet, at der kunne "indrømmes penge til at rette op på enkelte felter", så gjaldt det alligevel om ikke at sprænge den ramme, der var sat op af regeringen. Derfor opstillede de det latterlige lave krav om 13,50 kr. som lavtlønsgrænse for både mænd og kvinder.

Men ligesom hovedparten af de andre krav, LO havde opstillet ud fra regeringens direktiver om den yderste tilbageholdenhed, blev heller ikke dette krav opfyldt. I stedet anbefalede LO-ledelsen en kraftig sækning af arbejderne realløn og en kraftig forøgelse af profitterne til kapitalisterne (For dokumentation, se ARBEJDERBLADET's ekstranummer d. 2. marts).

Storkapitalens repræsentanter i regeringen blev da også glædeligt overrasket. Baunsgård udtrykte sin tilfredshed med overenskomstresultatet, og forsvarsminister Ninn Hansen udtalte, at "mæglingsforslaget på mange måder svarer til de udspil, regeringen har givet.

Også Arbejdsgiverforenings blad Arbejdsgiveren udtrykte i lederen d. 5. marts glæde over forliget:

Under alle omstændigheder vil en vedtagelse af mæglingsforslaget tjene ét meget vigtigt formål: sikring af to års arbejdsfred og dermed et godt klima for udviklingen af samarbejde og produktivitet på arbejdspladserne.

LO-formanden Thomas Nielsens kommentar til forliget lød i samklang hermed:

"Det er det bedste mæglingsforslag, der nogensinde er fremlagt."

Det blev nu LO's opgave at sikre mæglingsforslagets godkendelse på arbejdspladserne.

LO TIL FORMÆNDENE: SÆT DEN NØDVENDIGE AKTIVITET I GANG SÅ FORSLAGET VEDTAGES

hed det i en manende overskrift i Aktuelt d. 2. marts.

Kapitalens offensiv og fagforeningsbureakratiets medvirken

Den 16. oktober udsendte LO og Arbejdsgiverforeningen en fælleserklæring, hvori de lovede at holde sig indenfor den af regeringen opstillede indkomstpolitiske ramme, og forsikrede:

"at de løn- og arbejdsvilkår, vi aftaler på det private arbejdsmarked, ikke fører til en svækkelse af den almindelige prisudvikling, forringelse af erhvervslivets konkurrenceevne og belastning af betalingsbalancen."

VKR regeringens "indkomstpolitik" er ikke noget specielt dansk fænomen. EEC kommissionen i Bruxelles har i årevis anbefalet de europæiske regeringer at føre en politik, som går ud på at holde lønningerne tilbage og sætte priserne og skatterne i vejret.

Denne forstærkede offensiv fra kapitalens side er nødvendig for at sikre den så store profitter, at den kan tage konkurrencen op i europæisk målestok. VKR-regeringens indkomstpolitik, med dens moms og skattestigninger, tjener også dette formål: De danske arbejderes lønninger skal gradvist tilpasses EEC landenes, dvs. sæn-

de til overenskomstforhandlingerne, er derfor heller ikke andet, end hvad storkapitalen har udregnet for at sikre sig den maksimale profit, der er nødvendig for at den yderligere kan befæste sin stilling og undgå kriser.

Indkomstpolitikken grundlæggende mål er at sænke arbejdernes realløn.

Men offensiven mod arbejderklassen kan kapitalen ikke klare alene. Den må søge aktiv hjælp hos LO-ledelsen. Den må få den til at acceptere, at lønningerne fastsættes ud fra de givne "indkomstpolitiske forudsætninger".

I Danmark har dette organiserede samarbejde mellem fagbevægelsens top og kapitalen under den kapitalistiske stats kontrol og ledelse stået på i lang tid. LO er i voksende grad blevet omformet til en loyal underafdeling for monopolkapitalens og statens politik. Det er samarbejde ud fra fælles interesser: nemlig udbytersamfundets beståen. Det classesamarbejdende LO har derved placeret sig i en position, hvor dets opgave bliver at undergrave lønkampen indenfor de organisationer, som blev oprettet netop for at være et redskab for arbejderne til at slå kapitalens offensiv mod levevilkårene tilbage.

Lenin om fagforeningspamperne

For at kunne bekæmpe kapitalen er det nødvendigt at have et grundigt kendskab til dens håndlangere indenfor arbejderbevægelsen. I sin tid analyserede Lenin det lag af classesamarbejdende pamperer, som kontrollerer arbejderbevægelsen. Han konkluderede:

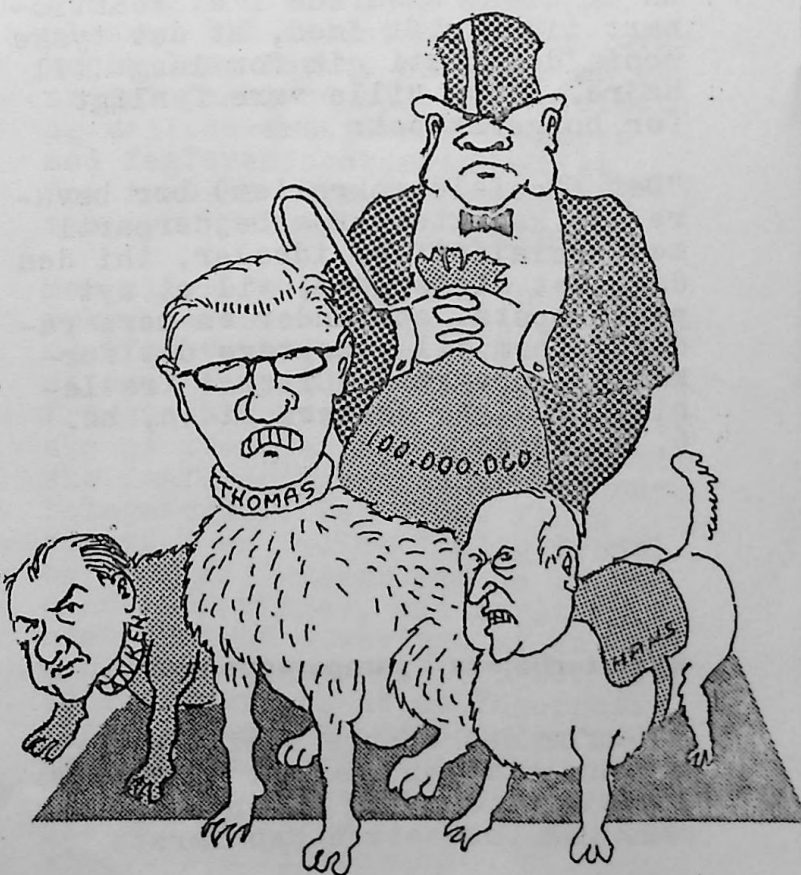
"... de er fremmede for proletariatet som klasse, de er tjenere og agenter for bourgeoisiet og

redskaber for dets indflydelse, og medmindre arbejderbevægelsen frigør sig fra dem, vil den forblive en borgerlig arbejderbevægelse" (Saml. værker, eng. Moskva 1964, bd. 23, s. 111).

Lige siden århundredskiftet har dette pamperlag haft kontrol med fagbevægelsen i Vesteuropa. Denne kontrol har dog i perioder været mere eller mindre svækket. Før 2. verdenskrig eksisterede der i mange lande en aktiv fagopposition, som støttet af de kommunistiske partier kunne lede kampen mod kapitalen og dens tjenerer i arbejderbevægelsen. De vilde strejker greb om sig, og pamperlagets indflydelse var alvorligt svækket.

Lenin sagde om kampen imod det opportunistiske pamperlag:

"Denne kamp må føres skånselsløst, og man må ubetinget føre den til bunds, således som vi gjorde det, indtil alle opportunismens... uforbederlige førere med skam er uddrevet af fagforeningerne" (Udv. værker, Tiden, bd. 11, s. 158).

I dag er kapitalen og dens agenter i arbejderbevægelsen bedre rustet end nogensinde til at opfange enhver bevægelse i arbejderklassen, det faglige bureaukrati er mere udbygget end nogensinde.

Men samtidig med at kapitalens offensiv mod arbejderne får en mere og mere hensynsløs karakter, er det blevet sværere og sværere for LO og Socialdemokratiet at tilsløre modsætningen mellem udbyttere og udbyttede. Ved hver konflikt, der foregår, om det er ved de stadig flere vilde strejker, eller det er ved overenskomstskuespillene, må arbejderne bittert erfare, på hvilken side LO-bureaukraterne og Socialdemokratiet i virkeligheden står, og hvem de tjener.

Vi har efterhånden gjort mange sådanne håndgribelige erfaringer, og for hver gang bliver det sværere og sværere for klasse-samarbejdsfolkene i arbejderbevægelsen at dæmme op for utilfredsheden og mistilliden.

Allerede Lenin var klar over dette forhold, og han påviste, at også mere fremsynede repræsentanter for borgerskabet har forstået det. En af disse advarede i et reaktionært tidsskrift imod, at det tyske socialdemokrati gik for langt til højre. Dette ville være farligt for borgerskabet:

"Det (Socialdemokratiet) bør bevare sin karakter af arbejderparti med socialistiske idealer, thi den dag, det mister dem, vil et nyt parti opstå, som under en mere radikal form vil genoptage det forkastede program" (Citeret fra Lenin, Udvalgte værker, Tiden, bd. 6, s. 39/40).

»Vensterfløjen« i pamperapparatet

Indenfor det danske socialdemokrati finder vi en såkaldt "venstre" opposition omkring Anker Jørgensen. Han forkastede den første

"ultimate forligsskitse". Dette blev slået stort op i pressen, så ingen kunne være i tvivl om, at der blev presset på til det yderste for at redde flere penge i land. I næste forhandlingsrunde nåede man frem til et forlig, som var 1% (!!) større. Dette "resultat" kunne Anker Jørgensen tilslutte sig. Mange arbejdere havde i begyndelsen en vis tillid til Anker Jørgensen; men lige så mange kan i dag se, at hans manøvrer kun medvirkede til at skabe illusioner om, at LO skulle have en ærlig vilje til at repræsentere arbejderne.

Men det er ikke nødvendigt at placere hele Socialdemokratiet så langt til venstre, at et revolutionært alternativ forhindres i at opstå. Andre dele af "venstrefløjen" beskytter nemlig ved sin politik de klasse-samarbejdende ledere i LO og Socialdemokratiet.

De undlader at føre en politik, som kan hjælpe arbejderne til at erkende, at organiseret kamp mod forræderne er nødvendigt for at rette effektive slag imod kapitalen. De udspreder i stedet illusioner om, at LO-toppen blot ved at ændre nogle punkter i dens politik kan stille sig på arbejderklassens side.

Her spiller lederne i "Danmarks kommunistiske Parti" med deres revisionistiske politik - socialisme i ord, men halehængspolitik overfor Socialdemokratiet i praksis - langt den farligste rolle.

D. 24. okt. skrev Knud Jespersen et brev til Thomas Nielsen og opfordrede ham til at frigøre sig fra fælleserklæringen med Arbejdsgiverforeningen. "Finder du, dette er en værdig placering for en formand for LO? Vi finder det er farligt, at du snarest bør erkende jeres fejl og erklære krig imod arbejdsgivernes regering", skrev han og fortsatte så beroligende: "Med dette brev skal også være sagt,

at man i kampen for gennemførelsen af overenskomstkravene, trygt kan regne med os. Vi vil - gerne sammen med jer - føre kampen for at styrke arbejdspladserne og sikre virkelige forhandlingsresultater."

DKP's ledere ynder at skjule sig bag ord og vendinger fra den marxistisk-leninistiske teori, og bag ord om sammenhold og kamp, som de ved vil vinde genklang blandt klassebevidste arbejdere. Denne taktik har altid været meget velegnet til at opfange progressive kræfter og ærlige kommunister, som har gennemskuet Socialdemokratiets rolle. Herigennem forhindres de i at finde sammen på et revolutionært grundlag.

Det vil sige et grundlag, hvor de ikke nøjes med at komme med venlige henstillinger og opfordringer til de LO-ledere, der klasse-mæssigt står fjernt fra arbejderklassen og for længst er ophørt med at tænke og handle som arbejdere - og ikke, som under denne overenskomst accepterer og støtter LO's oprindelige krav, som var tilpasset regeringens "lønramme".

Der må skabes en faglig front!

Skal arbejdere organisere sig til kamp, må det nødvendigvis ske uden om hele det pamperapparat, som holder arbejderklassen tilbage - inklusiv den ovenfor beskrevne "venstrefløj". Alle illusioner om denne må kastes til side. Den danske arbejderbevægelse vil, som Lenin siger, forblive en borgerlig arbejderbevægelse, medmindre den kaster pamperne på porten.

Nogle arbejdere har allerede set dette i øjnene og organiseret sig i grupper rundt omkring i landet. Endnu flere arbejder på at afsløre pamperne i klubberne og fagforeningerne.

Kapitalens offensiv i de senere år og det stadig tydeligere for-

ræderi fra LO's og Socialdemokratiets side har bevirket, at der blandt de aktive i arbejderbevægelsen har udviklet sig kimen til en virkelig venstrebevægelse. Hovedparten af de politisk og fagligt aktive arbejdere har et ærligt sigte med at bekæmpe kapitalen og tjene deres arbejdskammerater. En del, som opnår poster indenfor fagbevægelsen eller "arbejder"partierne, har stadig det samme sigte. De ser en række af fejlene i apparatet, men drager ikke den nødvendige konklusion: at toppen af dette apparat står i kapitalens tjeneste. De er stadig loyale overfor de arbejdskammerater, der har valgt dem ind, selv om pamperapparatet lægger pres på dem i den modsatte retning.

En del fortsætter dette arbejde, fordi de ikke kan se noget bedre. Og et organiseret alternativ findes ikke i Danmark i dag.

På længere sigt er det eneste holdbare alternativ et kommunistisk arbejderparti, som bygger på arbejderbevægelsens erfaringer indtil nu, på marxismen-leninismen-Mao Tsetung tankningen, og som kan lede arbejderklassen til fuldstændig sejr over kapitalen. For at nå dette må et sådant parti på alle måder støtte og vejlede arbejderne i kampen mod fagforeningsbureaukratiet for igen at gøre fagbevægelsen til arbejderne eget kamporgan.

Men allerede i dag kan en lang række personer og grupper, i og udenfor "arbejder"partierne, se, at skal kampen mod kapitalens fremstød krones med held, må det ske på tværs af det reformistiske fagforeningsbureaukratis sabotageforsøg. Kan disse finde sammen i en fælles faglig front, og de i fællesskab gør de begyndende erfaringer, vil meget være nået henimod skabelsen af en organiseret fagopposition. Men dette forudsætter, at de fagoppositionelle kræfter påbegynder et samarbejde hurtigst muligt, diskuterer og studerer, hvilken linie der må føres i den fagoppositionelle virksomhed.

HVORDAN SKAL EN FAGOPPOSITION ARBEJDE?

Vi har kun få erfaringer fra de senere år med initiativer på tværs af fagforeningsbureaukratiet. Vi skal flere årtier tilbage for at finde et mere omfattende fagoppositionelt arbejde. Det er nødvendigt, at vi tager de erfaringer, man gjorde dengang, til hjælp, hvis vi ikke vil begynde på bar bund.

I 1929 udgav den datidige fagopposition "Røde faglige Internationale" pjecen "Erfaringer fra den økonomiske kamp" (Strasbourg-teserne). ARBEJDERBLADET har genoptrykt denne pjece, da vi mener, at den sammenfatter erfaringer, som er uundværlige for dem, som i dag vil påbegynde en lignende virksomhed. Hvad siger disse erfaringer om en fagoppositions opgaver og opbygning?

Forberedelserne til konflikter

Det første punkt i Strasbourg-teserne lyder:

"De revolutionære forbunds og faglige oppositioners daglige arbejde indenfor hver enkelt produktionsgren har til opgave at forberede arbejderne på de forestående sammenstød mellem arbejde og kapital."

Hvis der ikke træffes sådanne forberedelser, vil arbejderne stå meget svagt i en konfliktsituation. Derfor består hele opgaven i at skabe et apparat uden om fagforeningsbureaukratiet, som straks kan træde i funktion, når der er udsigt til en konflikt. Dette apparat må bestå af såvel grupper på arbejdspladserne som et koordinerende centrum.

Arbejdspladsgrupper

De fagoppositionelle grupper på arbejdspladserne må arbejde aktivt i klubberne og fagforeningerne, holde fraktionsmøder for at finde frem til initiativer i den faglige aktivitet. Særlig vigtigt er det at nedbryde tilliden til pamperne på møder og i løbesedler. Det må afsløres, at de faglige forræderes klassesamarbejde betyder kapitulation. Når arbejderne er forberedte på, at pamperne vil falde dem i ryggen, er deres sabotageforsøg lettere at tilbagevise i en konfliktsituation. Igennem dette arbejde skabes der også muligheder for at skille pamperne ud fra fagforeningerne og igen gøre dem til kamporganisationer i arbejderklassens hænder. Alle deltagerne i de fagoppositionelle grupper må være klar på, hvad der må gøres, når der forestår en konflikt, så de nødvendige initiativer straks kan finde sted.

Koordinering af arbejdet

"Så snart det i en eller anden industrigren trækker op til konflikt, skal de bedste kræfter dirigeres til kampens centrum... De revolutionære fagforbunds samt den faglige oppositions hele arbejde skal stilles i strejkens tjeneste. Hele det løbende arbejde skal indrettes på en sådan måde, at det i størst muligt omfang støtter strejken." (Fra Strasbourgteserne, s. 23 i ARBEJDERBLADET's udgave).

Arbejdspladsgrupperne må vælge et koordinerende centrum, som har til opgave at holde regelmæssig kontakt med alle arbejdspladsgrupper, støtte disse, hjælpe nye i gang og organisere fælles fremstød. Det må hurtigt kunne producere løbesedler og andet materiale, som arbejdspladsgrupperne kan benytte i det daglige arbejde. Det må sørge for støtte til enhver lokal konflikt og sikre, at de andre arbejdspladsgrupper straks påbegynder et solidaritetsarbejde (oplysninger om strejken, indsamlinger, sympatiaktioner, osv.).

Om strejkeledelse

Kapitalismens tiltagende krise og den deraf følgende offensiv mod arbejderklassen fortæller os, at klassesammenstødene de kommende år vil blive endnu hyppigere. LO-bureaukraterne vil vende sig stærkere og stærkere imod, at arbejderne tager strejkevåbnet i brug. Vilde strejker, som "ulovligt" bryder sig vej igennem fagforeningsreglerne, vil blive den eneste vej til på effektiv måde at tage kampen op. Denne erkendelse bryder i disse år spontant igennem på arbejdspladserne herhjemme.

De fleste "ulovlige" strejker er dog her sluttet med nederlag eller opløsning. Hverken SF eller DKP har bistået arbejderne med erfaringer og støtte i sådanne situationer. Men for hver gang en "ulovlig" strejke har fundet sted, fortæller det med al tydelighed, at det er nødvendigt, at arbejderne ud af deres egne rækker vælger en strejkeledelse til at føre kampen igennem.

Denne erfaring har arbejderne i en række andre europæiske lande gjort i de senere år. Det bedst kendte eksempel er Kiruna-strejken i Sverige sidste vinter. Vi vil ganske givet også her i Danmark vinde erfaringer med strejkekampe organiseret på denne måde. Udviklingen vil nødvendiggøre det.

Vi fremhæver endnu éngang, at en fagoppositionel bevægelse kun kan opbygges gradvist, ved i det små at vinde erfaringer og kontakter til den fortsatte udvikling af arbejdet.

ARBEJDERBLADET hører gerne fra kammerater på arbejdspladserne, fra abonnenter og læsere, som ønsker yderligere at diskutere og medvirke til et sådant arbejde.

Pjecen "Erfaringer fra den økonomiske kamp" (Strasbourg-teserne) kan købes fra ARBEJDERBLADET's adresse for kr. 1,00.

STEMNINGS-BERETNING FRA OVERENSKOMSTFORHANDLINGERNE

Selv om ARBEJDERBLADET ikke har haft adgang til den originale protokol, kan vi dog i det nedenstående give vore læsere et indtryk af atmosfæren ved forhandlingerne.

UDDRAG AF PROTOKOL FØRT VED OVERENSKOMSTFORHANDLINGERNE MELLEM LO OG ARBEJDSGIVERFORENINGEN.

.....

Pkt. 6 Forhandlingerne afbrydes. Parterne går til middag på restaurant Richmond.

Pkt. 7 Forhandlingerne genoptages.

Pkt. 8 Da forhandlingsparterne kun er i besiddelse af et enkelt nummer af Børsen, indvilger Hans Rasmussen i at læse højt fra dagens børsnoteringer. Forligsmanden deltager uofficielt under dette punkt.

Pkt. 9 Taktikken diskuteres. - Thomas Nielsen udtaler, at han finder det mest formålstjæntligt at lade forhandlingerne bryde sammen efter den første forligsskitse, og at man først kommer til forlig efter at strejke- og lockout-varslene er afsendt. - Hartwell erindrer om, at Anker Jørgensen befinder sig i Spanien og overlader til Thomas Nielsen og Hans Rasmussen at sætte Anker grundigt ind i taktikken. Hans Rasmussen påpeger at det er en ulempe, Anker ikke er med under dette punkt; mener man i så god tid som muligt bør sikre sig en fast taktik; antyder at forhandlingerne et par dage kan henlægges til Spanien. Hans Rasmussen kritiserer Thomas Nielsen for at smile for bredt, da han forleden blev fotograferet til avisen sammen med Hartwell. Thomas Nielsen forklarer, at det var fotografens skyld. Denne havde bedt ham om at sige "samfundsinteresser" samtidig med han knipsede. - Holger Jensen foreslår man skal indtage en aperitif istedet for at diskutere trivialiteter.

Pkt.10 Forhandlingerne afbrydes for indtagelse af aperitif.

Pkt.11 Forhandlingerne genoptages.

Pkt.12 Thomas Nielsen forsikrer, at han står fast ved, at overenskomstforslaget ikke bør sprænge regeringens indkomstpolitiske ramme; hævder, at han ikke kan gå med til bortfald af dyrtidsreguleringen; foreslår istedet en forringelse. Hans Rasmussen og Holger Jensen påpeger, at det kan være vanskeligt at forklare medlemmerne, at en forringelse af reallønnen er nødvendig i den nuværende vanskelige situation. Hartwell anbefaler at overlade matematikken til arbejdsgiverforeningen; lover Hans Rasmussen og Holger Jensen at overlade det til den dygtige gruppe i finansministeriet, der udarbejdede regeringens økonomiske politik. Hartwell forsikrer, at det er så dygtige folk, at de kan opstille det, så det vil se ud som om der vil blive givet store lønforbedringer. - På forespørgsel fra Holger Jensen forsikrer Hartwell, at det kan fremlægges på en sådan måde, at der ikke skulle være store muligheder for, at LO's medlemmer vil forstå noget som helst af det.

Forhandlingerne blev flere gange afbrudt af spontant bifald.

DE INDOKINESISKE FOLKS SEJRE —

en støtte også for danske arbejderes kamp

De indokinesiske folk vinder store sejre

De tre indokinesiske folks kamp mod den fælles fjende udvikler sig med stormskridt.

Da Nixon-regeringen sidste forår foranstaltede et magtkup i Cambodja og udvidede krigen hertil, blussede folkekrigen hurtigt op overalt i landet. Da de amerikanske tropper 3 måneder senere måtte trække sig tilbage og overlade slagmarken til sine sydvietnamesiske lejesvende og de reaktionære Lon Nol tropper, var de fem nordøstlige provinser befriet. Nu er det lykkedes Cambodjas nationale befrielsesfront at befri 70 % af Cambodja med en befolkning på 4 millioner.

Dette viser rigtigheden af Mao Tsetungs tese:

"En svag nation kan besejre en stærk, en lille nation kan besejre en stor. Folket i et lille land kan med sikkerhed besejre et stort lands aggression, når blot det vover at rejse sig til kamp, griber til våben og tager sit lands skæbne i sine egne hænder."

Befrielseshærens offensiv i Laos har især koncentreret sig om to områder. Det første er Lerkruesletten og de tilstødende områder i det nordlige Laos. Store fjendtlige styrker er blevet udryddet her, og flere af de fjendtlige byer og baser er blevet erobret. I sommeren fuldførte befrielsesstyrkerne en offensiv i det sydlige Laos. Herunder blev byerne Attapeu og Saravane samt store områder befriet.

Især offensiven i det sydlige Laos har udvidet de befriede områder. Det har betydet, at de befriede områder i Laos nu er forbundet fuldstændigt fra nord

til syd. Det har også betydet, at der nu findes et sammenhængende befriet område i det sydlige Laos, det nordøstlige Cambodja og det tilstødende område i Sydvietnam. Dette har skabt særdeles gunstige betingelser for den fælles kamp, de tre indokinesiske folk fører mod den amerikanske imperialisme.

Det er dette sammenhængende befriede område, USA og dets satellittropper i begyndelsen af februar gik til angreb imod.

Denne seneste aggressionshandling er allerede kørt fast. Det laotiske folks befrielseshær har sammen med folket svaret med modangreb og tilføjet marionettropperne og USA's luftvåben betydelige tab. Invasionsstyrkerne er tvunget i defensiven og er ved at blive kastet ud af Laos igen.

Også på slagmarkerne i Sydvietnam er der vundet store sejre. Omkring 420.000 fjendtlige styrker er blevet gjort ukampdygtige i 1970. Befrielseshæren har fuldført offensiver over hele landet og tilintetgjort et stort antal fjendtlige poster og styrker. Alle de vietnamesiske kamphandlinger har været udført i koordination med og til støtte for kampene i Cambodja og Laos.

"Skabe vanskeligheder, komme til kort, skabe vanskeligheder igen, komme til kort igen... til deres dommedag; det er imperialisternes og alle reaktionæres logik verden over i behandlingen af folkets sag, og de vil aldrig gå imod denne logik."

Dette påpegede Mao Tsetung for længe siden, og det udtrykker præcist, hvad Nixon-regeringens stadige krigsudvidelser fører til for USA-imperialisterne og deres medløbere.

"Vietnam er det mest overbevisende nutidige eksempel på et offer for aggression, som besejrer den amerikanske imperialismes ved hjælp af folkekrig. USA har gjort Sydvietnam til en prøveklud for undertrykkelsen af folkekrig. Den har udført sit eksperiment i mange år, og alle kan nu se, at de amerikanske aggressorer ikke er i stand til at finde nogen måde, hvorpå de kan stille noget op imod folkekrig. På den anden side har det vietnamesiske folk bragt folkekrigens styrke til fuld udfoldelse i dets kamp imod de amerikanske aggressorer. De amerikanske aggressorer er i fare for at blive suget ned i Vietnams folkekrig. De er stærkt plaget af, at deres nederlag i Vietnam vil føre til en kædereaktion. De ekspanderer krigen i et forsøg på at redde sig fra nederlag. Men jo mere de udvider krigen, jo større vil kædereaktionen blive. Jo mere de eskalerer krigen, jo tungere vil deres fald blive, og jo mere katastrofal vil deres nederlag blive."

- Lin Piao

i "Lange leve sejren i folkekrigen",
sept. 1965

Med det formål at koordinere den fælles kamp imod den amerikanske imperialismes afholdtes en topkonference for de tre indokinesiske folk i april 1970. En ny fase i kampen begyndte hermed. Konferencen erklærede, at folkene i de tre lande i Indokina er besluttede på at rejse sig til kamp imod den amerikanske aggression og for national befrielse, på at kæmpe side om side imod den fælles fjende og på fuldstændigt at besejre den amerikanske imperialismes og drive den ud af Indokina.

USA-imperialisterne planlægger nye krigsudvidelser

Samtidig med krigsudvidelsen til Laos sendtes store mængder lejesoldater ind i Cambodja til støtte for den hårdt trængte Lon Nol klike. Men ikke nok hermed.

Bombardementerne af Nordvietnam er blevet udvidet kraftigt, og Nixon har gjort det klart, at: Han ikke vil lægge nogen begrænsninger for anvendelse af luftvåbnet.

Saigon-marionetterne "selv" kan tage beslutning om invasion i Nordvietnam.

I denne situation har centralkomiteerne for Vietnam arbejderparti og Kinas kommunistiske parti udsendt en fælles erklæring, som fastslår, at de to landes folk står forenede i kampen og vil træffe alle fornødne foranstaltninger. Kinas regering og folk vil yde de tre indokinesiske folk al mulig støtte og bistand, således at de kan tilføje de amerikanske aggressorer og deres lakajer et fuldstændigt nederlag. Dette er det kinesiske folks ufravigelige internationalistiske pligt. Det vietnamesiske Arbejderpartis dagblad Nhan Dan skriver, at "jo mere USA øger sin aggression, des mere øger Kina sin hjælp indenfor adskillige områder for at modvirke fjendens eskalationer og for at sikre den fuldstændige sejr".

Breznev & Co. bekender kulør

Revisionismen kendetegnes ved et snedigt dobbeltspil: Den klynger sig på den ene side til de revolutionære kræfter og benytter sin indflydelse her til at sabotere kampen. På den anden side samarbejder den mere eller mindre åbent med fjenden under "den fredelige sameksistens" parole.

Dette dobbeltspil kan imidlertid kun lykkes til en vis grænse. På et eller andet tidspunkt vil kampen vokse til et omfang, og de revolutionæres kampvilje vil blive så stålsat, at revisionismen nødvendigvis vil skille sig åbent ud fra de revolutionæres rækker. Under det sidste års udvikling i Indokina er kampen nu nået til et punkt, hvor den sovjetiske revisionismes dobbeltspil ikke længere er muligt, og den begynder at skille sig åbent ud.

Denne taktik har de ledende sovjetiske revisionister også forsøgt overfor den amerikanske imperialisme og de kæmpende indokinesiske folk.

Da krigen blev udvidet til Cambodja ved hjælp af CIA-kuppet, foretrak Sovjetunionen at anerkende CIA-stråmanden Lon Nol som den retmæssige statsleder i Cambodja. Den har ikke villet have nogen forbindelse med den cambodjanske eksilregering under ledelse af statschefen Sihanouk eller den befrielsesbevægelse, som under eksilregeringens ledelse nu har befriet størstedelen af Cambodja.

Ved at undlade at anerkende den ene part i den enhedsfront mellem de tre indokinesiske, som blev etableret i april sidste år, har de sovjetiske revisionister allerede delvist stillet sig udenfor kampen. Under den seneste amerikanske krigsudvidelse i Laos og truslerne om videre aggression har Sovjet-lederne endnu grundigere skilt sig ud. Som modvægt imod USA nævner de vietnamesiske ledere nu ikke mere Sovjetunionen. Kun Kina fremhæves som den virkelige bastion og forbunds-fælle, som kan dæmme op for den amerikanske imperialismes krigs-æventyr.

Proletarisk internationalisme

Hvordan skal den danske arbejderklasse forholde sig til de indokinesiske folks kamp mod USA-imperialismen?

Om dette siger Lenin:

"Tyngdepunktet i den internationalistiske opdragelse af arbejderne i de undertrykkende lande må ubetinget ligge i den propaganda og kamp, som de må føre for de undertrykte landes frihed til løsrivelse. Uden det FINDES DER INGEN INTERNATIONALISME. Vi har ret og pligt til at behandle enhver socialdemokrat, som tilhører en undertrykkernation, men IKKE driver denne propaganda, som en imperialist og en skurk" (Citeret fra Stalin: Om leninismens grundlag, side 57).

De danske kapitalister med monopolkapitalisterne i spidsen har i mange år samarbejdet både militært, politisk og økonomisk med den amerikanske imperialisme. Derfor og fordi vi også selv har kolonier (Færøerne og Grønland) er Danmark en imperialistisk nation og derfor er Danmark en undertrykkernation. Men dette betyder, at den danske arbejderklasse og de indokinesiske folk kæmper mod samme fjende.

"... thi den gamle "kultiverede" kapitalisme er vokset over i imperialismen, og imperialismen er et verdenssystem af finansielt slaveri og kolonial undertrykkelse af det gigantiske flertal af jordens befolkning under en håndfuld "fremskredne" lande" (Stalin Om leninismens grundlag, side 24)

Stillet overfor uoverstigelige vanskeligheder i Sydøstasien og angrebet stadig kraftigere i andre undertrykte lande samtidig med, at vanskelighederne i de imperialistiske lande stiger for hver dag der går, er USA-imperialisternes døds-kamp på det sidste. Men dette stiller i sidste instans den danske arbejderklasse ansigt til ansigt med den proletariske revolution i dets eget land:

"Tidligere betragtede man den proletariske revolution udelukkende som et resultat af vedkommende lands indre udvikling. Nu er dette standpunkt allerede utilstrækkeligt. Nu må man fremfor alt betragte den proletariske revolution som et resultat af modsetningernes udvikling indenfor imperialismens verdenssystem..." (Stalin: Om leninismens grundlag, side 24).

Vi har set en stadig kraftigere krise ryste den imperialistiske lejr. Disse kriser vil komme stadig kraftigere og ramme også Danmark med stigende styrke. Arbejderklassen må forberede sig på dette.

Folk i alle lande, foren jer og gå imod enhver krig, som iværksættes af imperialismen eller socialimperialismen, især en, i hvilken atom-bomber anvendes som våben! Hvis en sådan krig bryder ud, må verdens folk bruge revolutionær krig til at tilintetgøre aggressionskrigen, og der må træffes forberedelser straks!"

- Mao Tsetung

SØMÆND I STREJKE

Den 9. februar nedlagde matroserne på de Forenede Bugsererselskabers bugserbåde i Københavns havn arbejdet. Dagen efter sluttede matroserne på Esso Bunker, som sejler olie-forsyning til skibene, op om bugserbådsmatroserne og nedlagde ligeledes arbejdet.

De krævede en lønforhøjelse på 150 kr. om ugen. Kravet var blevet rejst i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, men rederne ville ikke bøje sig. Sømændenes formand, Preben Møller Hansen, som samtidig er ledende medlem af DKP, udtaler til Land og Folk d. 11. januar, at han ikke ville dømme de medlemmer, der har iværksat strejken. "Det må blive en sag, som til sin tid må bedømmes i arbejdsretten", udtaler han.

Den 13. februar indbringer rederne strejken for arbejdsretten.

Den 15. februar samles repræsentanter for Sømændenes Forbund og fra Rederiforeningen til møde i arbejdsgivernes bygning i København og bliver enige om, at strejken var overenskomststridig. De besluttede følgende: Sømændenes Forbund vil pålægge deres medlemmer straks at genoptage arbejdet; Dansk Rederiforening vil indbringe spørgsmålet om bod for arbejdsretten.

TULIP-STREJKEN: ENHED GAV SEJR

For de 1700 slagteriarbejdere på Tulip i Vejle, er det en normal foreteelse at se deres arbejdskammerater blive kørt på sygehuset. Tempoet på slagteriet er i de senere år sat op ved hjælp af forskellige former for akkord. Og det kan mærkes. Mere end halvdelen af Tulip-arbejderne kommer årligt ud for forskellige former for ulykker på deres arbejdsplads.

Indtil december i fjor var det normal praksis, at sygehus og læger først meldte arbejderne arbejdsdygtige, når skaderne var helet. Men dette blev mere og mere ubelejligt for arbejdsgiverne på Tulip: Det kneb med at overholde de indgåede kontrakter, bl.a. en større ordre man havde igang til det fjerne østen. Derfor besluttede de, at den hidtil gældende praksis måtte ændres.

Arbejdsgiverne satte sig i forbindelse med Vejle sygehus og fremførte deres problemer. Og det hjalp. Arbejderne blev nu sendt på arbejde omgående efter behandling på sygehus og hos læger. Flere gik i arbejde med syede sår hvor stingene stadig sad i. Derved blev det også forhindret, at arbejderne sygeforsikring trådte i kraft. Det gør den først efter 3 dages sygdom. Slagteriets forsikringsselskab var naturligvis interesseret i at spare penge og havde absolut intet imod den nye ordning.

Lokale fagforeningspampere sættes på porten

Den 25. januar nedlagde alle på eftermiddagsskiftet arbejdet imod den nye umenneskelige ordning. De krævede, at denne praksis straks skulle ophøre. Formanden for Slagteriarbejderforbundet i Vejle, Egon Hansen, var straks på pletten. Han gik imod de strejkende og forsøgte at få arbejdet genoptaget. Strejken var "ulovlig", truede han.

Kl. 6 om morgenen dagen efter, samledes arbejderne for at drøfte situationen. De besluttede ikke at bøje sig for Egon Hansens trusler, men at fortsætte strejken indtil kravet var imødekommet. Det hjalp. Dagen efter måtte arbejdsgivere, sygehus og forsikringsselskab bøje sig og akceptere en tilbagemenden til den gamle ordning. Først da blev arbejdet genoptaget.

De krav Tulip-arbejderne opstillede var små. Ulykkesprocenten er stadig meget høj.

Men den erfaring arbejderne gjorde var betydningsfuld. De var klar over, at de måtte forkaste fagforeningsformandens klassesamarbejdslinie og hans forsøg på at falde dem i ryggen. Og det gav resultat.

Strejken viser endnu engang, at det er nødvendigt igen at gøre fagforeningerne til kamporganisationer for arbejderne. Dette gøres ved at jage klassesamarbejdsfolk af Egon Hansens type ud af fagforeningen.

Der er kun en ting der er værre for en arbejdsgiver end stærke fagforeninger. Det er svage fagforeninger, hedder det i et nyt engelsksproget europæisk tidsskrift for top-forretningsfolk.

Denne lille notits fandt vi i dagspressen for nylig. Den viser, at kapitalen fuldstændig er klar over værdien af et solidt pamperapparat.

HVAD MÅ DER GØRES?

Om opbygningen af arbejderklassens kommunistiske parti

Lige før århundredskiftet begyndte i Rusland et opsving i arbejderklassens revolutionære kamp. Strejker for økonomiske og politiske krav voksede over i en landsomfattende bevægelse mod zar-vældet.

De marxistiske arbejdercirkler og -grupper, som formelt udgjorde det revolutionære socialdemokratiske parti, stod ikke eller kun i ringe grad i forbindelse med hinanden. Der manglede et ledende centrum for den vågnende revolutionære bevægelse i arbejderklassen.

På grund af dette var den ideologiske forvirring og splittelse stor.

Ofte beskæftigede disse grupper sig næsten udelukkende med propaganda-arbejde, og havde endnu ikke nogen praktisk forbindelse med arbejderklassen. Dette gjorde det nemt for det zaristiske politi at rive den aktive kerne i en gruppe væk, hvorefter den måtte begynde forfra på bar bund. Men ikke nok med det.

En stor gruppe gled langsomt over til den opfattelse, at arbejderklassens spontane kamp for økonomiske forbedringer automatisk ville give arbejderklassen en socialistisk bevidsthed. Partiets opgave, hævdede disse "økonomister", var at følge efter denne spontane bevægelse, studere den og drage lære af den.

Sådanne politiske strømninger kan vi nikke genkendende til i dagens Danmark.

De reformistiske og revisionistiske partier, som af og til betegner sig som socialistiske, er forlængst opmærksomme med at varetage arbejdernes interesser mod kapitalen: de er forlængst ophørt med som nærmeste hovedopgave at have arbejdernes spontane klassebevidsthed til socialistisk bevidsthed. Tværtimod varetager de kapitalens interesser mod arbejderklassen, de spreder borger-

lig og småborgerlig tankegang i arbejderklassen og præsenterer den som socialisme.

Ingen af disse "socialistiske" partier i Danmark taler i dag om, at skal arbejderklassen vinde varige forbedringer, må der gøres en ende på fabriksejernes enerådighed, på kapitalistklassens diktatur.

De taler heller ikke om, at arbejderklassen selv må tage magten og etablere sit eget, arbejderklassens, proletariatets diktatur, og med alle midler fratage kapitalistklassen den ret til udbytning, den havde i det gamle samfund og opbygge et nyt, et socialistisk og senere et kommunistisk samfund, frit for udbytning og classeskel.

Disse "socialistiske" partiers falit afsløres i samme grad som klassemodsetningerne i samfundet skærpes.

Kapitalens offensiv i de sidste par år, har tydeligt vist, at arbejderklassen står svagt rustet til at tage kampen op.

Og alligevel. I de sidste par år er de faglige toppamperes rolle som klasseforrædere blevet klar for mange arbejdere.

Langsomt spirer forståelsen for, at skal arbejderne magte at føre en forsvarskamp og slå kapitalens anslag mod levevilkårene og det stadig vildere arbejdstempo tilbage, må initiativet tages uden om de reformistiske fagforeningspamper.

På trods af dette holder det reformistiske SF og det revisionistiske DFP hånden over disse faglige klasseforrædere istedet for at organisere kampen mod dem.

Et evt. samarbejde med Socialdemokratiet, som SF praktiserede det i sidste regeringsperiode under det såkaldte

arbejderflertal", tæller mere end arbejderklassens interesser.

Også for de revisionistiske ledere i DKP tæller en evt. indflydelse i folketinget, et evt. "arbejderflertal" der, "men med kommunisterne", så meget, at de aldrig vover at stille sig i spidsen for et klart opgør med det samarbejdsvillige faglige bureaukrati.

Skal arbejderklassen vende den nuværende defensive position til en offensiv kamp, som sigter mod selve det kapitalistiske samfundssystems grundlag, kapitalistklassens ejendomsret til produktionsmidlerne, må arbejderklassen ud af sine egne rækker skabe en organiseret fortrop, et virkeligt kommunistisk parti, som består af klassens mest kampbevidste kræfter.

Bolsjevikernes erfaringer fra opbygningen af Sovjetunionens kommunistiske Parti (Bolsjevikerne) (SUKPb) er derfor vigtige og lærerige i dag, når vi skal tage fat på opbygningen af det revolutionære kommunistiske arbejderparti.

Vi bringer i det følgende nogle uddrag af SUKP(b)s historie, som belyser Lenins plan for partiopbygningsarbejdet, hans beskrivelse af partiet og kampen mod "økonomisterne", den tids revisionister.

Lenins plan for partiopbygning

"Der var delte meninger om, hvordan man skulle begynde at opbygge et fælles parti for arbejderklassen. Nogle mente, at man burde begynde opbygningen af partiet med at sammenkalde 2. partikongres, som både ville forene de lokale organisationer og danne partiet. Lenin var imod denne opfattelse. Han holdt på, at før man sammenkaldte kongressen, var det nødvendigt at klarlægge partiets mål og opgaver, fastslå, hvad slags parti man ville opbygge, afgrænse sig ideologisk fra "økonomisterne", man måtte åbent og ærligt sige partiet, at der eksisterede to forskellige meninger angående par-

tiets mål og opgaver, "Økonomisterne" og de revolutionære socialdemokraters, man måtte gennemføre en bredt anlagt kampagne i pressen til fordel for det revolutionære Socialdemokratis synspunkter - ligesom "Økonomisterne" i deres egen presse førte en kampagne for deres synspunkter - og give de lokale organisationer lejlighed til bevidst at vælge mellem de to retninger. Først efter at dette nødvendige forarbejde var gjort, kunne en partikongres sammenkaldes.

Lenin sagde rent ud:

"Inden vi samler os og for at kunne samle os, må vi først afgjort og bestemt afgrænse os fra hverandre" (Lenin: Hvad må der gøres? Udv. værker, bd. 2, Tiden.)

Derfor mente Lenin, at opbygningen af arbejderklassens politiske parti måtte begynde med udgivelsen af et politisk kampblad for hele Rusland, som skulle propagandere og agitere for det revolutionære Socialdemokratis synspunkter. Han mente, at udgivelsen af et sådant blad måtte være det første led i opbygningen af partiet.

I sin kendte artikel "Hvad skal man begynde med?" fremkom Lenin med en konkret plan for partiets opbygning, en plan, som senere blev videreudviklet i hans berømte bog "Hvad må der gøres?".

"Efter vor mening", sagde Lenin i denne artikel, "må udgangspunktet for vor virksomhed, det første praktiske skridt til at danne den ønskede organisation (der er her tale om partiets dannelse, red.) og endelig den ledetråd som vi må følge for urokkelig at kunne udvikle, uddybe og udvide denne organisation, være at skabe et landsomfattende russisk politisk blad. Uden det er det umuligt systematisk at gennemføre den principfaste og alsidige propaganda og agitation, som er den stadigste og vigtigste opgave for Socialdemokratiet i almindelighed, og som er en særlig aktuell opgave på nuværende tidspunkt, da interessen for politik, for socialismens spørgsmål, er vakt blandt store dele af befolkningen". (Lenin: Where to begin, saml. værker, bd. 5, eng. udgave.).

Lenin mente, at et sådant blad ville tjene til ikke blot at sammen-svejsse partiet ideologisk, men også til at forene de lokale organisationer organisatorisk til et parti. Det net af bladets tillidsmænd og korrespondenter, som repræsenterede de lokale organisationer, ville danne det skelet, som partiet organisatorisk kunne bygges op om. For, sagde Lenin, "et blad er ikke blot en kollektiv propagandist og en kollektiv agitator, men også en kollektiv organisator".

"Dette net af tillidsmænd", sagde Lenin i samme artikel, "vil danne skelettet netop i den organisation, vi behøver; tilstrækkelig stor til at omfatte hele landet; tilstrækkelig udholdende til at forstå urokkeligt at udføre sit eget arbejde under alle forhold, alle "vendepunkter" og uventede begivenheder; tilstrækkelig smidig til på den ene side at kunne undvige et sammenstød på åben mark med en overmægtig fjende, når denne har samlet alle sine kræfter på et punkt, og til på den anden side at kunne udnytte denne fjendes klodsethed og at falde over ham, når og hvor han mindst venter det".

"Iskra" skulle være et sådant blad.

Og "Iskra" blev faktisk et sådant fællesrussisk blad, som forberedte partiets ideologiske og organisatoriske sammenslutning.

Det revolutionære parti

Hvad selve partiets struktur og sammensætning angik, mente Lenin, at det skulle bestå af to dele:

- a) en snæver kreds af faste ledende kadrer, hovedsagelig professionelle revolutionære, d.v.s. partiarbejdere, der udelukkende skulle beskæftige sig med partiarbejde, og som var i besiddelse af det nødvendige mindste-mål af teoretiske kundskaber, politisk erfaring og organisatorisk færdighed, og som tilstrækkelig beherskede kunsten at kæmpe med Tsar-politiet og at skjule sig for det;
- og b) et vidtforgrenet net af peri-

feri-partiorganisationer, af et stort antal partimedlemmer, der sympati og støtte fra hundredtusinder af det arbejdende folk.

...Angående karakteren af det parti der skulle oprettes og dets rolle i forhold til arbejderklassen samt dets mål og opgaver, holdt Lenin på, at partiet skulle danne arbejderklassens fortrop, at det skulle være den førende kraft i arbejderbevægelsen, som forener og leder proletariats klassekamp. Partiets endelige mål var omstyrtelsen af kapitalismen og socialismens indførelse.

"Vi må huske på, at kampen mod regeringen for enkelte krav, erobringen af enkelte indrømmelser kun er småsammenstød med fjenden, små forpostfægtninger, og at den afgørende kamp endnu forestår. Foran ligger i hele sin væld en fjendtlig fæstning, som sender en regn af kugler og granater ned over os og river vore bedste kampere fra os. Vi må indtage denne fæstning og vi vil erobre den, hvis vi forener alle det vægnende proletariats kræfter med alle de russiske revolutionæres kræfter i eet parti, som vil tiltrække alt, hvad der er levende og ærligt i Rusland. Og først da vil den russiske arbejderrevolutionære Pjotr Alexejefts store spådom gå i opfyldelse: Det arbejdende folks millionmasser vil løfte sin muskelstarke arm, og despotismens åg, der beskyttes af soldaternes bajonetter, vil blive splintret."

(Lenin: The urgent tasks of our movement, samlede værker bd 4, eng. udg.)

Kamp mod opportunismen

...Lenin viste, at ved at falde på knæ for den spontane arbejderbevægelse og formidske bevidsthedens rolle, ved at formidske den socialistiske bevidsthed, den socialistiske teoris rolle, forhånder man for det første arbejderne, som føler sig tiltrukket af bevidstheden som af lyset, og for det andet for-

mindsker man teoriens værdi i partiets øjne, d.v.s. man formindsker værdien af det redskab, ved hvis hjælp partiet forstår nutiden og forudser fremtiden, og for det tredje synker man fuldstændigt og uigenkaldeligt ned i opportunistens sump.

"Den revolutionære teori", sagde Lenin, "kan der ikke gives nogen revolutionær bevægelse.. forkæmperens rolle kan kun udfyldes af et parti, som ledes af en fremskreden teori." (Lenin: Hvad må der gøres, udv. værker, bd. 2, Tiden).

Lenin viste, at "økonomisterne" be- drager arbejderklassen, når de på- står, at den socialistiske teori kan opstå af arbejderklassens spon- tane bevægelser, thi den sociali- stiske ideologi opstår i virkelig- heden ikke af den spontane bevæ- gelse, men af videnskaben. Ved at benægte, at det er nødvendigt at indpode socialistisk bevidsthed i arbejderklassen, baner "økonomist- erne" vej for bourgeoisiets ideol- ogi og gør det lettere for den at trænge ind og slå rødder i arbej- derklassen. De begraver følgelig ideen om en forening af arbejder- bevægelsen og socialismen og hjæl- per bourgeoisiet.

"Ethvert knæfald for spontaneite- ten i arbejderbevægelsen", sagde Lenin, "enhver nedsættelse af "det bevidste element"s, af Soci- aldemokratiets rolle betyder, al- deles uafhængigt af, om den, som nedsætter denne rolle, ønsker det eller ikke, en styrkelse af den borgerlige ideologis indfly- delse på arbejderne. (Lenin: Hvad må der gøres?, Udv. værker, bd. 2, Tiden)

Og videre:

"Spørgsmålet kan kun stilles sådan: borgerlig eller socialistisk ideol- ogi. Her findes ingen mellemting... Derfor betyder enhver afsvækkelse af den socialistiske ideologi, et- hvert frafald fra den tillige en styrkelse af bourgeoisiets ideol- gi." (Samme sted).

Idet Lenin sammenfattede alle dis- se "økonomisternes" fejl, kom han til det resultat, at "økonomister- ne" ikke ønskede et parti for den sociale revolution, der befrier arbejderklassen for kapitalismen, men et parti for "sociale reformer som forudsætter bevarelse af det kapitalistiske styre, og at "øko- nomisterne" følgelig var reformister, som forradte proletariats grund- læggende interesser.

De teoretiske læresætninger, der blev gjort rede for i "Hvad må der gøres?" blev senere grundlaget for det bolsjevikiske partis ideologi.

Udrustet med en sådan teoretisk rigdom var "Iskra" i stand til at føre en omfattende kampagne for Lenins plan for partiets opbygning, for samling af partiets kræfter, for 2. partikongres, for det revo- lutionære Socialdemokrati, mod "ø- konomisterne", mod opportunisten af enhver art, mod revisionisterne.

Fortsat fra s. 22

"Det faktum, at Postbudene nu fik ansvaret for at administrere den nye bladordning, er da vitterlig også i fuldt alvor fra visse pam- peres side blevet betegnet som et udtryk for "øget medindflydel- se og medansvar".

Bestyrelsen besluttede, at den ikke ville reagere overfor ARBEJ- DERBLADET's artikel om postkon- flikten. De foretrækker at benyt- te den taktik, som folk af deres slags benytter, når "usagligheden" bliver dem for ubehagelig, nemlig at fortie den, så længe de kan.

KAMP FOR LIGELØN

Initiativgruppen går udenom fagforeningsbureaukratiet

I gennem årtier har de kvindelige arbejderes fagforeningsbureaukrati "ledet" kampen for ligeløn. Utilfredsheden med de manglende resultater er stor på arbejdspladserne. Dette har skabt grobund for et nyt initiativ, som er af stor principiel betydning for kvinderne såvel som hele arbejderklassen.

På Carlsberg eksisterer der en lokal ligelønsgruppe. De aktive kvindelige arbejdere erfarede, at den "normale" vej gennem fagforeningsbureaukratiet ikke var farbar for arbejderklassen. De gik derfor en anden vej; de kontaktede selv arbejdere på Tuborg og andre arbejdspladser samt nogle medlemmer af kvindeorganisationer. Resultatet blev dannelsen af "Kvindernes initiativgruppe for ligeløn".

Initiativgruppen uddelte i slutningen af januar en løbeseddel på en række københavnske arbejdspladser. Det hed heri bl.a.:

"Vi er en gruppe kvinder fra forskellige arbejdspladser, faglige organisationer og kvindeorganisationer, der synes det er på høje tid vi kvinder finder sammen og rejser vore krav med fuld styrke."

Der blev i løbesedlen indkaldt til demonstration samt et forberedende møde. Mødet fik ca. 400 deltagere. Der var stor kampstemning blandt de fremmødte. Der var enighed om, at der måtte gøres noget, og der blev hujet fra salen imod nogle mere "besindige" fagforeningspampere. Demonstrationen, som fandt sted d. 8. februar, fik flere tusinde deltagere.

Dette har grebet forstyrrende ind i det ellers så vel tilrettelagte overenskomstspil. LO-

toppen så sig nødsaget til at lade to kvindelige fagforeningspampere i forhandlingsudvalget gå imod mæglingforslaget i et spagt forsøg på at slå illusioner om, at i hvert fald de nærmest berørte pampere stadig opretholder ligelønskravet. Men pampernes "standhaftighed" er blot manøvrer for at forsøge at pacifisere en spontan bevægelse. LO-formandens irritation over den "utidige" indblanding fra arbejdspladserne kom frem i en udtalelse i Aktuelt d. 28/2:

"Jeg har set, at nogle kvinder på Carlsberg er vrede og råber på generalstrejke. De er åbenbart slet ikke klar over, at de ikke er medlemmer af LO og slet ikke er omfattet af forliget. Jeg må formode, at de gemmer krudtet til deres egne forhold kommer til behandling."

(De kvindelige bryggeriarbejdere skal først forny overenskomsterne til maj, red.)

Initiativgruppen fortsætter arbejdet efter demonstrationen. Den har indkaldt til to aktivmøder med 50 til 100 deltagere, og den søger at danne lokalgrupper på arbejdspladserne. Den har også knyttet kontakter til Århus og andre provinsbyer.

Der er ingen erfaringer fra de senere år herhjemme med videregående initiativer uden om fagforeningsbureaukratiet. Begyndelsen er altid vanskelig. Selv om dette også præger initiativgruppens arbejde, har den allerede bevist, at det kan lade sig gøre at handle uden om fagforeningsbureaukratiet. Denne erfaring kan hele arbejderklassen tage ved lære af.

ENVER HOXHA:

KVINDENS FRIGØRELSE OG SOCIALISMEN

(Det følgende er nogle uddrag af en tale, den albanske leder Enver Hoxha holdt i juni 1967)

Det kapitalistiske system med dets ukrænkelige privatejendomsret, dets udsplyndring af mennesket, dets økonomiske og åndelige slaveri har trykket alle - og hårdest kvinderne. Kvinderne var de første slaver, endog før slaveriet opstod i menneskehedens historie. Igennem hele denne historiske periode ... har kvinderne været og er det stadig i enhver henseende de mest underkuede, udnyttede og foragtede menneskelige væsener i alle henseender. Love, vaner, religion, det mandlige køn, har undertrykt dem, har holdt dem under fode.

+++

Hvis vi omhyggeligt studerer udviklingen i vort samfund, og ikke alene i vort, vil vi opdage, at opfattelsen af kvinden som mindreværdig i forhold til manden er en dybt rodfæstet ide. Selv kvinderne betragter deres mindreværd som noget helt naturligt. Denne vane er resultatet af de sociale betingelser, som vore mødre og søstre har levet under fysisk og mentalt. Da vi er i gang med at ændre vore sociale betingelser, må vi også stræbe efter at rydde denne vane af vejen. De sociale ændringer, som vor proletariske revolution fører med sig, sigter også på at fjerne modsætningsforholdet mellem de to køn, dvs. kvindens underkastelse for manden.

Modsætningen mellem kønnene, forklarer Engels os, kan betragtes som det første udslag af klassekamp i menneskehedens historie.

Den proletariske revolution afskaffer modsætningsforholdet mellem kønnene, ligesom den afskaffer kapitalismen, bourgeoisiet og dets ideologi, ligesom den afskaffer udbytningen af mennesket og leder menneskeheden til et klasseløst samfund. Den gør det ved at frigøre kvinderne fra alt det, som står i vejen for deres frihed og lighed med manden.

+++

Frigørelsen af kvinderne ledet af vort parti er langt fra en "feminin bevægelse" som i de kapitalistiske lande. Det er kvindens udvikling til et højere niveau, det er kvindens oprejsning til lighed, det er en skulder til skulder march af mænd og kvinder i en harmoni af de ædleste og højeste følelser, af menneskehedens mål og idealer. Det er en march mod kommunismen.

„LEVE PROLETARIATETS DIKTATUR”

råbte de demonstrerende arbejdere i Polen

DET VAR VÆRFTSARBEJDERNE I DEN POLSKE HAVNEBY GDANSK DER DEN 14. DECEMBER SIDSTE ÅR TOG KAMPEN OP MOD DE POLSKE REVISIONISTLEDERES ARBEJDERFJENDTLIGE POLITIK. DEN 16. DECEMBER UDSENDTE POLENS KOMMUNISTISKE PARTI DENNE ERKLÆRING FRA WARSZAWA: x)

Kammerater arbejdere, Polens arbejdende folk!

Der flød arbejderblod i Gdansk. Der var døde og sårede. Ansvar for ofrene i Gdansk falder som helhed på den kontrarevolutionære eventyrbande, på forræderne mod kommunismen, på Gomulkas borgerlige klike.

Arbejderne, som var blevet provokeret til det yderste, gik ud i gaderne for at forsvare deres ret til leveværdige forhold, til arbejde og brød, til dem selv og til deres børn. Som svar herpå for Gomulkas borgerlige diktatur frem med kugler og panservogne mod værftsarbejderne.

Proletariatets blod drypper fra hænderne på Gomulka, Cyrankiewicz og de andre agenter for borgerskabet. Det vil den polske arbejderklasse aldrig glemme.

Centralkomiteen i POLENS KOMMUNISTISKE PARTI står på værftsarbejdernes og hele det polske proletariats side i deres kamp på liv og død, mod Gomulkas borgerlige diktatur og for genoprettelsen af proletariatets diktatur.

x)

Polens kommunistiske Parti må ikke forveksles med det såkaldte Polens forenede Arbejderparti, der besidder regeringsmagten. PKP arbejder illegalt under stadige forfølgelser.

Se iøvrigt ARBEJDERBLADET 2. årgang nr. 2.

Den direkte årsag til værftsarbejdernes protestdemonstration var den sidste prisforhøjelse på madvarerne. Men proletariatets had mod Gomulkas politik - genindførslen af kapitalismen - har været længe i hele landet. Med det sidste anslag mod folkets levestandard var grænsen nået, det var som at kaste benzin på bålet. Værftsarbejderne har rejst kampens revolutionære fane. Den kunne lige så godt have været taget op af metalarbejderne, minearbejderne, stål-værksarbejderne eller tekstilarbejderne

Parolerne, som blev råbt af værftsarbejderne under deres protestdemonstration i Gdansk:

»Ned med Gomulka!»

»Ned med Gomulkas borgerlige diktatur!»

»Leve proletariatets diktatur!»

er parolerne for hele arbejderklassen, hele det arbejdende folk i by og på land. Den revolutionære sang "Internationale", som værftsarbejderne sang under gadekampene er hele proletariatets kampsang.

Om det er arbejdere i Warszawa, i Schlesien, i Krakow, i Lodz eller i Szczecin, så slår deres hjerter solidarisk og i samklang med Gdansk-arbejdernes hjerter. Proletariatets styrke mangedobles gennem solidariteten og aktionsenheden mod borgerskabet og dets agenter, de moderne revisionister.

I sine bestræbelser på at kvæle værftsarbejdernes revolutionære kamp i fødslen, omgav Gomulka-klikken de tre nordpoliske byer med et nyheds-jerntæppe. De stræbte efter at isolere proletariatets opstand til kystområderne, for at massernes revolutionære oprør ikke skulle sprede sig over hele landet. Men sandheden om værftsarbejdernes revolutionære kamp vil nå frem til alle dele af landet.

For at forringe betydningen af hændelserne i Gdansk, påstår Gomulka-revisionisterne, at hændelserne er eventyreres og kæltringers værk. Og i morgen vil revisionisterne opfordre arbejdere over hele landet til at vedtage resolutioner, som fordømmer værftsarbejdernes revolutionære kamp. Men hverken Gomulka-klikens løgne eller manøvrer vil nogensinde kunne føre dem fremad.

Værftsarbejderne tændte den revolutionære kamps flamme i Polen, kampen for at fejle den politik til side, som genindfører kapitalismen og for at slå ind på den socialistiske opbygnings vej, for at styrte Gomulkas borgerlige diktatur og for genindførelsen af proletariats diktatur.

Kuglerne og panservognene i Gdansk skabte en afgrund mellem Gomulka-kliken og Polens heltmodige revolutionære arbejderklasse. Denne afgrund vil blive Gomulkas borgerlige diktaturs grav. Værftsarbejdernes revolutionære manifestation er en epokegørende begivenhed. Den er kun begyndelsen af den vanskelige vej - første etape i kampen for folkets magt under arbejderklassens ledelse. Denne manifestation er allerede i dag af stor historisk betydning, ikke bare for den polske arbejderbevægelse. Den er arbejderklassens første revolutionære manifestation mod diktaturet i de lande, hvor de moderne revisionister, disse ideologiske agenter for verdenskapitalismen, sidder ved roret.

Værftsarbejderne svarede som beslutsomme revolutionære på pristigningerne og angrebet på massernes levestandard. De svarede på angrebet med revolutionær kamp. De gik ud i gaderne og bød de kontrarevolutionære kræfter kamp, for at styrte det borgerlige diktatur og genrejse proletariats diktatur.

Dette er det første revolutionære skridt, som vil blive af stor betydning for den videre revolutionære kamp. Der er en forskel mellem begivenhederne i Poznan og begivenhederne i Gdansk. Begiven-

hederne i Poznan førte til et kontrarevolutionært tilbageslag. Under begivenhederne i marts 1968 kæmpede studenterne blot for en udvidelse af demokratiet, for at pynte på Gomulkas borgerlige diktatur og for konsolidering af dette diktatur. Værftsarbejderne i Gdansk har taget den revolutionære kamp op for at styrte Gomulkas diktatur. I 1956 blev Gomulka ønsket et hundredeårigt langt liv. Men i 1970 råbte arbejderne: "Ned med Gomulka-diktaturet". Værftsarbejdernes manifestation bærer et proletarisk præg. Den er forbundet med de strålende traditioner fra det polske proletariats revolutionære kampe, traditioner alle progressive kræfter i landet og i hele verden kan være stolt af.

Værftsarbejderne viste, at kun den revolutionære kamps vej fører til sejr!

Derfor er det i dag ikke kun arbejderne i andre polske byer, ikke kun de revolutionære intellektuelle og studenterungdommen, som erklærer sig solidarisk med værftsarbejderne, men det samlede polske proletariat og de arbejdende masser i by og på land.

Kammerater arbejdere, arbejdsfolk over hele landet!

Jeres revolutionære parti er Polens kommunistiske Parti!

Arbejdsfolk i by og på land, arbejderklassen er den revolutionære kamps fortrop!

Organiser revolutionære enhedskomiteer i hver fabrik, i hver bedrift, i hver institution - i kampen for at styrte Gomulkas borgerlige diktatur, og for genrejsningen af proletariats diktatur!

LEVE DEN HELTEMODIGE, UBØJELIGE
POLSKE ARBEJDERKLASSE!

AL HÆDER TIL VÆRFTSARBEJDERNE!

LEVE POLENS KOMMUNISTISKE PARTI!

Post-pampernes kvaler

Den 8. januar holdt bestyrelsen i Københavns Postbudeforening (KPF) møde. Det dårlige resultat, der blev opnået ved bladstriden med Generaldirektoratet i november og den kampberedte stemning, der var blandt postbudene, spøger åbenbart stadig i deres hoveder.

ARBEJDERBLADET (nr. 7/1970) bragte en artikel om denne konflikt, og i POLITISK REVY var der desuden et læserbrev fra formanden for Ekstrabudenes Fagforening.

Dette tog man sig meget nær på bestyrelsesmødet i KPF. Som et særligt punkt på dagsordenen havde man taget disse to blade op til diskussion. Påvisningen af, hvordan Poul Frederiksen og Co. under konflikten gjorde alt for at dæmpe postbudenes kampstemning, og hvordan de gjorde alt for at få en ordening i stand med Generaldirektoratet, som var værre end den gamle ordening, betegnede de på deres møde som "stærkt usaglige angreb".

Pamperne i KPF's top er tilsyneladende godt tilfredse med den nye bladordning. For postbudene betyder den en forværring af arbejdsvilkårene. Bladene kan udbringes på l. ombæring alle dage undtagen torsdag og fredag. Men når 80 procent af bladene falder netop på disse to dage, siger det sig selv, at ordningen på ingen måde er tilfredsstillende for postbudene.

Disse "usagligheder" medførte, at bestyrelsen vedtog at afbryde alt samarbejde med Ekstrabudenes Fagforening. Den vedtog endvidere, at Poul Frederiksen, formand for KPF, skulle sende et læserbrev til POLITISK REVY, hvori

han skulle fortælle om "Generaldirektoratets tilbagetog" og de gode resultater, der blev opnået. Brevet slutter af i fineste stil om samarbejde og "personalets medansvar".

Fortsættes s. 16

Restaurant
RICHMOND
- hygge for de kræse

Ang. FROKOST SAGEN

Vi bragte i sidste nummer af ARBEJDERBLADET en afskrift af en restaurationsregning på 1085,65 kr. fra Hotel Richmond, som smedeforbundets medlemmer har måttet betale. Regningen har vakt harme i smedekredse og andre steder.

Vi kan her tilføje, at et par tjenere har oplyst os om, at frokoster og middage i denne prisklasse foregår jævnlige blandt ledende socialdemokrater og fagforeningsfolk på medlemmernes regning. Det er således ikke blot smedeforbundets medlemmer, men også medlemmerne af en række andre fagforbund samt af socialdemokratiet, som må punge ud til ledernes fortæring - en fortæring af en prisklasse, som selv mange kapitalister må misunde.

Mange af vore læsere har sikkert bemærket, at sammentællingen af regningen ikke stemmer. Vi er desværre først blevet opmærksom herpå efter trykningen af bladet. Hvis der ikke har været en fejl i den originale regning, skyldes fejlen, at der er glemt en post under afskrivningen af regningen.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg.
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Vesterbrogade 143, II
1620 København V
Tlf. 31 57 06 - 41 16 53
Eget tryk